

ærede Medlem har opstillet; thi jeg ser mig overhovedet taget ikke i Stand til at stemme for det foreliggende Forslag om Anvendelsen af Forholdstalsvalgmaaden ved Valgmandsvalgene. Dem, som vare Medlemmer af Rigsdagen, den Gang Valgloven var til Forhandling i 1867, vil det staa i klar Erindring, i hvilken Grad dette Spørgsmaal om Forholdstalsvalgmaaden lagde Beslag paa dette og det andet Things Opmærksomhed, og de, der ikke vare Medlemmer, ville vistnok ogsaa vide, at dette Spørgsmaal spillede en overordentlig Rolle. Alt, hvad der kan siges for og imod denne Sag, som vistnok frem under Forhandlingerne den Gang; ja, jeg kan vel endog sige, at i Forhandlingerne i Landstinget udtømmes de Argumenter, der kunde komme frem, saa at alle Talere her i Thinget erkjendte, at der ikke var Noget mere at sige derom. Det kan derfor ikke falde mig ind nu at ville gaa ind paa en Argumentation herom, og der er jo heller ikke mindste Grund til at tro, at de Medlemmer, der fastholdt den modsatte Mening til det Sidste, derved skulde blive overbeviste om det Modsatte. Men derimod vil jeg stærkt fremhæve det, at hvad enten man havde den ene eller den anden Mening i 1867, turde det dog være det Nigtige nu at betragte dette Spørgsmaal som en Gang afluttet og at afviescere ved den Afgjørelse, som da blev truffen. Det er ikke rimeligt, men tvertimod høist usandsynligt, at det andet Thing mere nu end den Gang skulde være tilbøieligt til at gaa ind paa denne Opfattelse: at anvende Forholdstalsvalgmaaden ved Valgmandsvalgene. Det er saa meget mindre rimeligt, som det ikke for dem, der vare mod Forholdstalsvalgmaaden, var et Spørgsmaal blót om Hensigtsmæssighed og Nytte, men de, der vare mod Anvendelsen af Forholdstalsvalgmaaden, støttede det væsentlig derpaa, at de ansaa det for at være i Strid med Grundlovens Bestemmelser om Valgene til Landstinget. Medens de Andre paastod, at Grundloven i den Henseende forholdt sig indifferent eller ikke havde tydelige Regler, saa at man maatte kunne gaa efter hvad man ansaa for nyttigt og hensigtsmæssigt, saa paastaas det fra modsat Side, at Grundloven udelukker Anvendelsen af Forholdstalsvalgmaaden ved Valgmandsvalgene. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen Sandsynlighed for, at Landstinget vil være af den modsatte Mening, og det vil derfor kun føre til unyttig Strid at rippe dette Spørgsmaal op. Jeg erkjender jo fuldkommen, at den Maade, hvorpaa Valgmandsvalgene ere ordnede for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, ikke er heldig, navnlig for Kjøbenhavn, hvor der vælges saa mange Valgmænd, at den fører til overmaade stor Tidspilde, og for saa vidt Lovudkastet havde indskrænket sig til at raade Bod derpaa, skulde det have havt min fulde Tilstemning, men jeg kan ikke finde, at man for at naae dette Formaal, som let kan naaes paa anden Maade, skulde behøve at stride til en fuld-

stændig Forandring i Valgloven, som det vilde være, hvis Forholdstalsvalgmaaden skulde anvendes i Kjøbenhavn, saa meget mindre som jeg hører til dem, der mene, at Saadant ikke stemmer med Grundloven. Det er derfor, jeg ikke kan slutte mig til det foreliggende Forslag.

Judenrigsministeren: For ikke at forlænge Diskussionen skal jeg udtale, at jeg ganske kan slutte mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad).

Tauber: Jeg skal heller ikke forlænge Diskussionen; jeg skal kun lige over for det ærede Medlem beklage, at han ikke egentlig har udtalt sig om, hvorvidt han selv ansaa det for stridende mod eller stemmende med Grundloven, men kun har fortalt os, at for 7 Aar siden havde Nogle den første Mening. Jeg vilde gjerne høre, om det ærede Medlem har denne Mening og vil vedkende sig den her i Thinget, men jeg kan ikke anse det for at være af nogen Vigtighed, at der for 7 Aar siden var Nogle, der mente det.

Nimestad: Jeg skal blot bemærke, at den ærede Forslagsstiller maa have overhørt, at jeg sagde, at jeg selv var af den Anskuelse, at det ikke stemmede med Grundloven. Jeg er selv af den Anskuelse, men det er selvfølgelig ikke Noget, jeg udgiver for en useilbar Mening, da det er en tilstrækkelig velbekendt Sag, at om det Spørgsmaal have mange forstandige Mænd været af en modsat Anskuelse.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges med 45 Stemmer mod 10.

Tauber: Jeg tillader mig at foreslaa denne Sag henvist til det Udvalg, som skal nedsettes i Anledning af den foregaaende Sag.

Uden Forhandling blev Taubers ovenstaaende Forslag

vedtaget enstemmig med 59 Stemmer.

Man gif derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Tillæg til § 3 i Lov af 12te Juli 1867 om Valgene til Rigsdagen“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1485—86).

Tauber: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) udtalte under